

[Forsvarsministeren.]

nogen uden grund bliver udsat for mistanke om at have overtrådt fotograferingsforbuddet med deraf følgende ubehageligheder, og jeg har derfor taget op til overvejelse, om forsvaret ved en forbedret anvendelse af skilte og eventuelt andre midler kan nedbringe antallet af den slags hændelser, vi her taler om.

Skræppenborg-Nielsen: Jeg takker ministeren for svaret, særlig for de sidste linjer i det.

Jeg har godt nok lagt mærke til, at den højtærede minister har henvist til straffelovens § 110 a, og den har jeg også set på, men det, der er kernen i denne sag og grunden til, at jeg — måske med nogen harme, det skal jeg gerne indrømme — har stillet dette spørgsmål, er, at danske borgere, når de kører på danske landeveje og andre steder, hvor der ikke står „militært område“, skal have lov til at være i fred. Det er det, jeg har villet præcisere, og det er årsagen til, at jeg har stillet dette spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Vivike* til forsvarsministeren:

„Kan forsvarsministeren give en forklaring på, hvorfor søværnets operative kommando ikke reagerede på meldingen om motorskibet „Teddy“'s forlis natten mellem den 13. og 14. november?“

Vivike: Søndag den 12. ds. om aftenen forliste motorskibet „Teddy“; 4 mand reddede sig på en gummiflåde. Mandag aften opsendte de 2 nødraketter. Lyngby radio modtog meldingen om disse 2 nødraketter og lod meldingen gå videre til søværnets operative kommando i Århus. Skønt der var 3 ekstra grunde til at slå alarm, nemlig for det første, at raketterne var sendt op i det vanskelige farvand Kriegers Flak, for det andet, at dette område af marinen ikke anses for at være minefrit, og for det tredje, at det kort tid før havde været udsat for en vindstyrke på 9, hvilket marinens operative kommando vidste, foretog man sig ingenting. Den vagthavende officer reagerede ikke positivt

på meldingen, og den næste morgen blev denne mangel på handling godkendt af hans foresatte, orlogskaptajn H. Haar. Senere udtalte flådens chef, viceadmiral Pontoppidan, at der ifølge hans mening intet var at bebrejde den operative kommando i denne sag. Viceadmiralen henviser til, at der i den senere tid havde været flere falske alarmer. Jeg skal være den første til at beklage udenlandske fartøjers misbrug af den røde nødraket. Men hvad siger folkene fra landets civile redningstjeneste? Dagbladet Vestkysten skriver i en redaktionel bemærkning — jeg beder om tilladelse til at citere — følgende:

„Det betvivles, at de søofficerer, der har kommandoen, har tilstrækkelig indsigt i forholdene. Det må siges, at den beklagelige situation, der nu foreligger, har bekræftet den mistillid, der længe har været til stede.

Overstyrmand H. A. Løschenkohl, redningsskibet „F. V. Mortensen“, udtaler til os, at det er med den største bestyrelse, han har læst om den vurdering af situationen, der er sket i Århus.

På redningsskibene har vi en vis tilknytning til den operative kommando. Vi har ordre til at melde ankomst og afgang fra havn til kommandoen. Vi kan ikke se nytten heraf, men det får være. Imidlertid er det ganske klart, at hverken en radiostation på den jyske vestkyst eller officerer på redningsskibene ville have handlet, som det er sket i dette tilfælde.

Vi har her den regel, at vi altid slår alarm, når der observeres nødraketter. Sagen bliver undersøgt til bunds, før vi foretager os noget i retning af at afblæse en alarm.

Efter det, der er fremkommet, må jeg på det alvorligste betvivle kompetencen hos de folk, der er sat til at stå for al redningstjeneste, som det er meddelt at de skal.“

Til slut må jeg have lov til at citere fra dagbladet Politiken, der har rettet forespørgsel til redningsbestyrer Niels Hansen om princippet for redningsvæsenets udrykninger. Redningsbestyreren siger:

„Vi har haft mange forgæves ture i min tid i redningsvæsenet, og vores synspunkt er dette: hellere rykke ud